Hans Christian Andersen

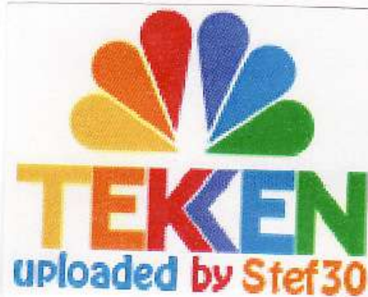

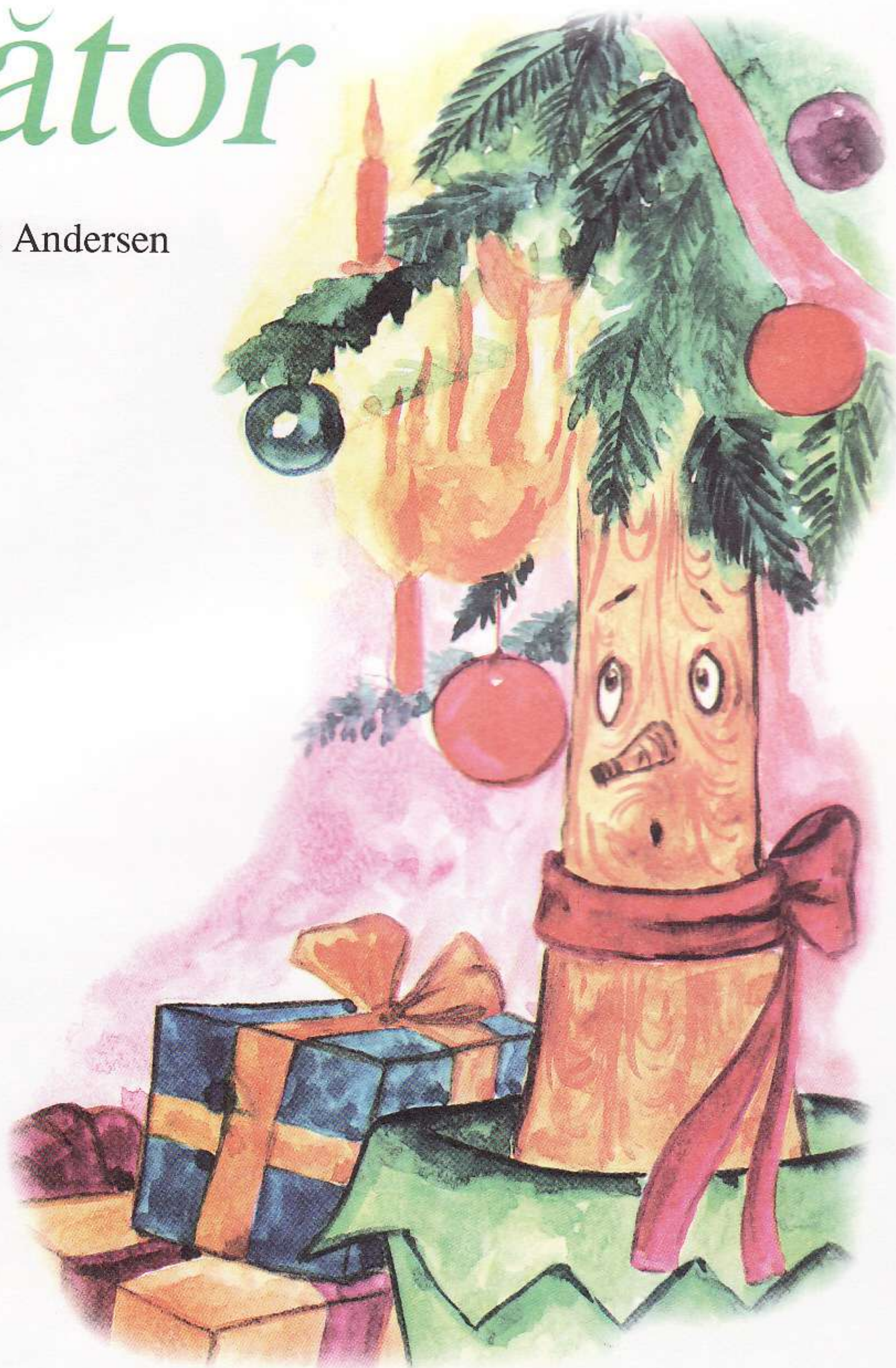
Bradul visător

Erc Press

Bradul *visător*

de Hans Christian Andersen

Erc Press

Erc Press

Piaţa Presei Libere nr. 1, Sector 1, Bucureşti, România
Tel.: 031.405.53.30
Tel./Fax: 021.318.70.28
E-mail: ercpress@pcnet.ro

Departament difuzare
Tel.: 021.318.70.27

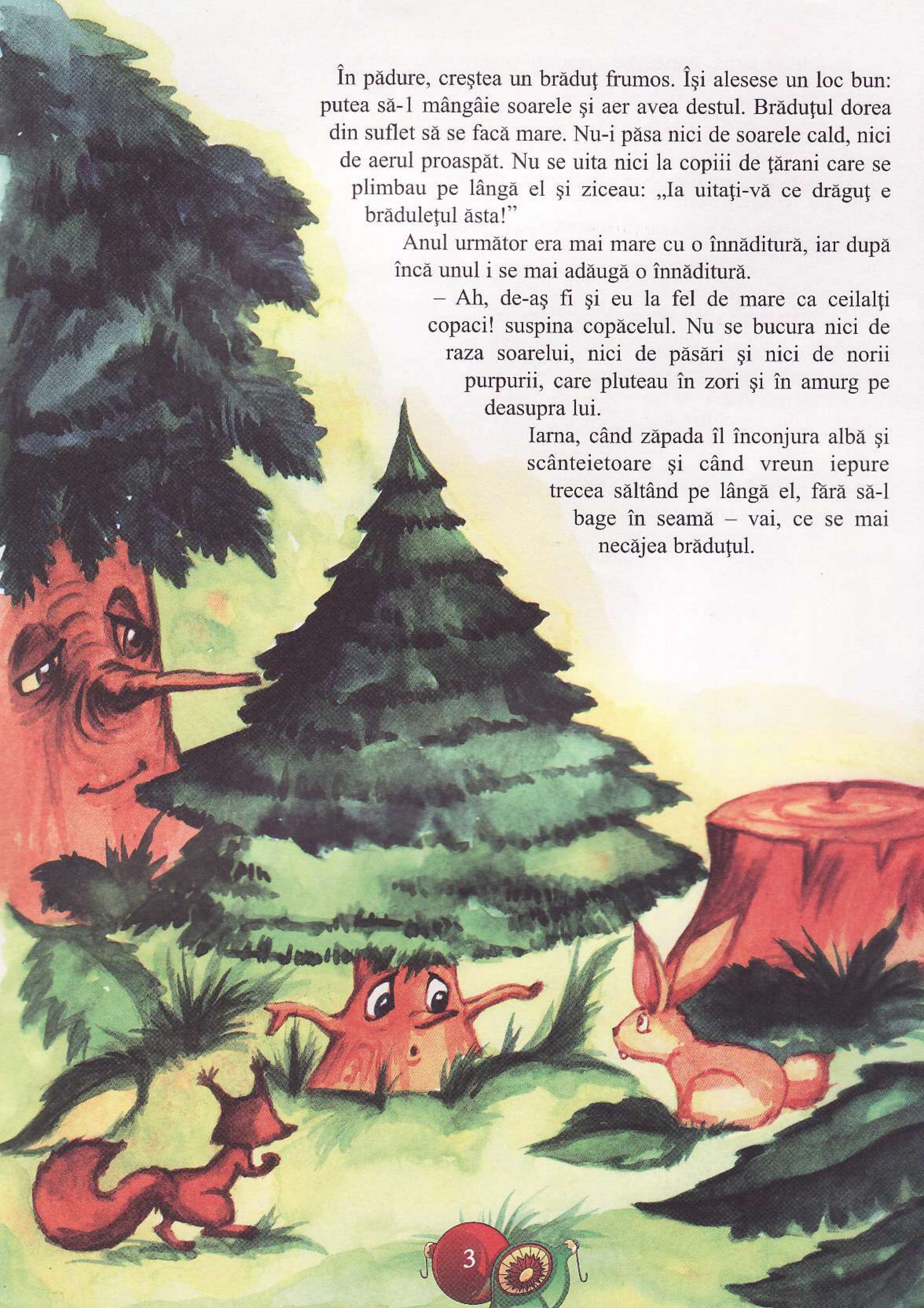
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ANDERSEN, HANS CHRISTIAN
Bradul visător / Hans Christian Andersen ; il. de Eduard Ilie. - Bucureşti : Erc Press, 2007
Index
ISBN 978-973-157-029-7

I. Ilie, Eduard (il.)

821.113.4-93-34=135.1

ISBN 978-973-157-029-7

Redactor: Ana Maria CHIVU
Ilustraţii: Eduard ILIE
Tehnoredactor: Eugen FOMINO

În pădure, creştea un brăduţ frumos. Îşi alesese un loc bun: putea să-l mângâie soarele şi aer avea destul. Brăduţul dorea din suflet să se facă mare. Nu-i păsa nici de soarele cald, nici de aerul proaspăt. Nu se uita nici la copiii de ţărani care se plimbau pe lângă el şi ziceau: „Ia uitaţi-vă ce drăguţ e bräduleţul ăsta!"

Anul următor era mai mare cu o înnăditură, iar după încă unul i se mai adăugă o înnăditură.

– Ah, de-aş fi şi eu la fel de mare ca ceilalţi copaci! suspina copăcelul. Nu se bucura nici de raza soarelui, nici de păsări şi nici de norii purpurii, care pluteau în zori şi în amurg pe deasupra lui.

Iarna, când zăpada îl înconjura albă şi scânteietoare şi când vreun iepure trecea săltând pe lângă el, fără să-l bage în seamă – vai, ce se mai necăjea brăduţul.

În a treia iarnă, copăcelul crescuse mare. „Ah, să creşti, să creşti, să ajungi mare şi bătrân, iată singurul lucru frumos pe lume", îşi zicea brăduţul.

Toamna, tăietorii de lemne doborau câţiva dintre copacii cei mai mari. Pe urmă îi încărcau în care şi îi duceau afară din pădure.

Primăvara, când veneau rândunelele şi berzele, bradul le întreba:

– Nu ştiţi unde i-au dus? Nu i-aţi întâlnit? Rândunelele nu ştiau nimic; dar barza, după ce căzu o vreme pe gânduri, dădu din cap şi zise:

– Am întâlnit multe corăbii, pe când zburam din Egipt încoace; pe corăbii am zărit nişte catarge minunate; îmi închipui că ei erau, arborii voştri, căci miroseau a brad.

– Ah, de m-aş face mai repede mare să pot pleca şi eu în largul mării!

Când se apropiau sărbătorile Crăciunului, erau doborâţi copăcei tineri. Acestor copăcei tineri – aleşi dintre cei mai frumoşi – nu li se tăiau niciodată crengile; erau şi ei aşezaţi în căruţe şi caii îi trăgeau afară din pădure.

– Unde-i duc? întreba bradul. Doar nu-s mai mari decât mine.

– Noi ştim! Noi ştim! ciripeau vrăbiile. I-am văzut jos, în oraş, prin fereastră. Brăduţii ăştia ajung la o asemenea strălucire şi măreţie cum nici nu se poate închipui. Sunt împodobiţi cu mere aurite, turtă dulce, jucării şi multe, multe lumânărele.

– Şi pe urmă? întrebă bradul, tremurând din rămurele. Pe urmă ce se mai întâmplă cu ei?

– Păi mai mult n-am văzut nici noi. Dar era neasemuit de frumos!

– Îmi va fi oare şi mie dat să păşesc pe un drum atât de strălucit? se bucura de pe-acum bradul. De-ar veni odată Crăciunul! Acum sunt mare. Ah, de m-aş vedea odată în căruţă! Să mă văd în odaia caldă cu toată strălucirea şi măreţia aceea!

„Bucură-te de noi! îi şopteau aerul şi lumina soarelui. Bucură-te sub cerul liber de proaspăta ta tinereţe!"

Dar bradul nu se bucura deloc şi creştea şi creştea... Iarna ca şi vara stătea mohorât în straiul lui verde-închis. Oamenii se uitau la el şi spuneau: „Ce copac frumos!"

Înainte de Crăciun, pe el îl doborâră întâi. Securea îşi vârî adânc tăişul în trunchiul bradului şi el se prăbuşi cu un geamăt la pământ. Simţi o durere ascuţită, un leşin. Nu se mai putea gândi la nici o fericire, era mâhnit că trebuie să se despartă de locul lui de baştină, să plece departe de pământul din care răsărise. Ştia doar că n-o să-i mai revadă niciodată pe vechii tovarăşi, micile tufişuri şi florile din jur, ba poate nici păsările care se avântau în înaltul cerului. Plecarea nu era deloc plăcută.

Copacul îşi reveni abia când, după ce fusese descărcat în curte alături de alţi brazi, auzi pe unul din oameni zicând: „Bradul ăsta e minunat. Numai de el aveam nevoie".

Veniră apoi doi slujitori grozav de gătiţi şi-l duseră într-o sală mare şi frumoasă.

Iar bradul a fost pus într-un ciubăr mare, umplut cu nisip; nimeni însă nu putea vedea că e un ciubăr, deoarece era înfăşurat într-o ţesătură verde şi se afla aşezat pe un covor mare şi pestriţ. Vai, cum mai tremura bradul! Oare ce avea să se mai întâmple cu el?

Slujitorii şi dădacele începură să-l împodobească. Agăţau de crengile lui nişte coşuleţe mici umplute cu zaharicale; merele şi nucile aurite atârnau de rămurelele bradului, ca şi cum ar fi crescut din ele şi peste o sută de lumânărele roşii, albastre şi albe fură prinse de crengi. Păpuşi care arătau aidoma oamenilor se legănau în verdele frunzelor, iar sus, în vârf, fusese prinsă o stea făcută din hârtie aurită; totul era măreţ şi încântător.

– Diseară, spuneau cu toţii, diseară o să strălucească straşnic...

„Ah, suspină bradul, de-ar fi odată seară! De-ar aprinde odată lumânările!”

„Şi ce-o să se-ntâmple pe urmă? O să vină oare copacii din pădure să mă vadă? O să zboare vrăbiile prin faţa ferestrei? O să cresc oare aici şi o să stau iarna şi vara aşa gătit cum sunt acum?" Nu se gândea la nimic rău. Dar îl durea grozav scoarţa de dorul pădurii şi durerile de scoarţă sunt pentru un arbore la fel de rele ca durerile de cap pentru noi.

În fine, fură aprinse lumânările. Ce strălucire! Ce minunăţie! Bradul tremura din toate rămurelele, aşa că una din lumânări aprinse o creangă; ardea în toată regula.

„Doamne fereşte!" strigară dădacele şi se grăbiră să stingă flăcăruia.

Acum, bradul nu mai avea voie nici să tremure. Vai, era îngrozitor! Vai, ce frică îi era să nu piardă ceva din podoabele lui! Era ca beat de atâta strălucire.

Deodată, canaturile uşii se dădură în lături şi o droaie de copii năvăli în încăpere, gata-gata să răstoarne bradul; cei vârstnici veneau agale după ei. Copiii amuţiră, dar numai pentru o clipă, apoi reîncepură să chiuie de vuia sala, încinseră o horă în jurul bradului şi se porniră să culeagă din ramuri un dar după altul.

„Ce tot fac ăştia? se întrebă copacul. Ce-o să se mai întâmple?"

Şi lumânările ardeau şi se topeau aproape de tot de rămurelele verzi şi pe măsură ce se sfârşeau, cineva le stingea; apoi copiilor li se dădu voie să despoaie bradul. Tăbărâră asupra lui de-i trosniră crengile; dacă n-ar fi ajuns cu vârful şi cu steaua aurită până în tavan, s-ar fi prăbuşit.

„O poveste! O poveste!”, începură deodată copiii să strige.

Li se povesti despre Gogoş-Cocoloş, care s-a rostogolit de-a dura de pe toate treptele şi până la urmă a ajuns la mare cinste şi a căpătat de soţie o domniţă. Bradul tăcea dus pe gânduri: nicicând n-au istorisit păsările din pădure asemenea poveşti. „Gogoş-Cocoloş s-a dat de-a dura pe trepte şi tot a căpătat o domniţă de nevastă. Da, da, aşa merg lucrurile pe lumea asta!”, îşi zicea bradul şi credea că-i adevărat. „Da, da, cine ştie? Poate că mă rostogolesc şi eu pe scară şi capăt o domniţă.” Şi se bucura că în ziua următoare îl vor împodobi din nou cu lumânări şi jucării, cu beteală şi cu fructe.

Dimineaţa sosiră servitorii. „Aha, au venit să mă gătească din nou!”, se bucură bradul.

Dar fu scos din încăpere şi urcat în pod. „Ce-o mai fi însemnând şi asta?” se întreba pomul. Se sprijini de perete şi chibzui... Avea doar timp destul, căci trecură zile şi nopţi fără să mai urce nimeni la dânsul. Şi când, în sfârşit, veni cineva, era pentru a aduce nişte lăzi mari, pe care i le puse în faţă. Acum bradul trebui să creadă că fusese uitat.

„Afară acum e iarnă, îşi zise pomul. Pământul e tare şi acoperit de zăpadă. Oamenii nu mă mai pot sădi la loc. De aceea trebuie să stau aici, în adăpost, până la primăvară. Nici măcar un iepuraş cât de mic!... Şi cât de plăcut era afară, în pădure, când cădea zăpada şi iepurii săltau în jurul meu!”

„Pip, pip!”, chiţcăi un şoricel. Lângă el mai veni unul tot atât de mic.

– Cum de-ai ajuns aici? îl întrebară şoarecii. Spune-ne, ai fost jos, în cămară, unde brânza stă pe scândură şi slănina atârnă de tavan?

– Astea nu le cunosc, răspunse pomul. Dar cunosc pădurea unde străluceşte soarele şi cântă păsările.

Şi-şi povesti copilăria, iar şoriceii ascultau şi se minunau :

– Multe ai mai văzut! Cât de fericit trebuie să fi fost acolo, în pădure!

Le-a povestit apoi despre seara când fusese împodobit cu turtă dulce şi cu lumânări.

– Cât ai fost de fericit, bătrâne brad! Cât de frumos ştii să povesteşti! îl lăudară şoriceii.

În noaptea următoare, aduseră cu ei alţi patru şoricei să-l audă pe brad povestind; şi cu cât povestea mai mult, cu atât îi veneau în minte toate cele petrecute cu dânsul. „Au fost totuşi vremuri destul de frumoase, se gândea el. Dar poate se reîntorc."

Bradul le istorisi povestea cu Gogoş-Cocoloş. Îşi amintea fiecare cuvânt şi şoriceii erau cât pe-aci să sară de plăcere până-n vârful lui.

În a treia noapte se strânseră mult mai mulţi şoricei, iar duminică sosiră şi doi guzgani; dar ăştia erau de părere că povestea n-are haz şi îi făcură şi pe şoricei să le placă şi lor mai puţin.

Până la urmă, şoriceii nu mai veniră. „Era destul de plăcut când stăteau în jurul meu şoriceii ăia neastâmpăraţi – oftă bradul – şi ascultau ce le povesteam. Acum s-a dus şi asta!"

Într-o dimineaţă, au venit nişte oameni şi s-au apucat să trebăluiască în pod: pomul a fost înşfăcat şi tras jos, pe scară, la lumina zilei. „Acuma începe iarăşi viaţa!”, se bucură bradul şi îşi întinse larg crăcile – dar vai! toate erau îngălbenite şi uscate, iar el zăcea într-un colţ printre buruieni şi urzici. Steaua din hârtie aurită îi rămăsese prinsă în creştet şi strălucea în bătaia soarelui.

În curte se jucau câţiva copii. Unul dădu fuga la brad şi-i smulse steaua de aur.

„Să vedem ce se mai poate găsi în bradul ăsta bătrân şi uscat!”, zise copilul şi călcă peste crengi şi le strivi sub tălpi încât bietele rămurele pârâiră din toate încheieturile.

Sluga veni şi hăcui pomul făcându-l surcele. Curând focul cuprinse fiecare părticică a bradului. Regretele bradului se înteţeau: regreta pădurea, şi dimineţile răcoroase de vară, şi nopţile înstelate de iarnă, regreta seara aceea minunată de Crăciun în care auzise povestea lui Gogoş-Cocoloş. Repede bradul s-a prefăcut în cenuşă.

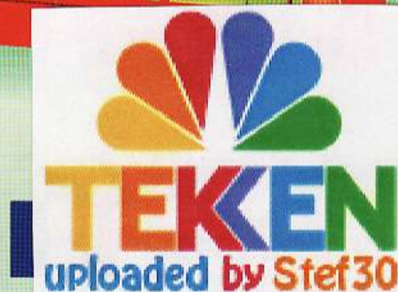
Băieţii se jucau în grădină şi cel mai mic dintre ei îşi prinsese în piept steaua de aur pe care bradul o purtase în cea mai fericită seară a lui.

Erc Press vă oferă

ISBN 978-973-157-029-7

Fă-i o bucurie copilului tău!

Acum poţi cumpăra online!

cartipentrucopii.ro

Poveşti şi cărţi de colorat | Reviste | CD-uri | Cărţi cu casetă | Cărţi în limbi străine | Educative Manuale | Pachete promoţionale